

Quan va arribar el dia i hora de la benvinguda del L.E. Aute al programa en qüestió, vaig ser jo l'encarregada de rebre'l i acompanyar-lo a la sala de maquillatge. Des d'un principi les nostres converses van adquirir un to molt amigable i distès; talment com si ens coneguéssim de sempre. Mentre el maquillàvem, a part de detallar-li el funcionament del programa –i amb la bona sintonia que hi havia entre nosaltres–, vaig gosar demanar-li col·laboració en el meu possible manuscrit.

La seva resposta, després de fer-li cinc cèntims molt abreviats del tema, va ser facilitar-me la seva adreça i telèfon privat per posar-me en contacte amb ell. Òbviament –davant la fredor d'altres que ni tan sols posar-se al telèfon– l'escalf de l'Aute, a més de motivar-me, va sorprendre'm considerablement.

Òbviament havia enganyat a la seva filla: ningú l'esperava per a dinar. El seu "no-àpat" d'aquell Nadal seria compartit només amb el seu amic, el Mar. Tal vegada, allà, voltejant la platja de tan pintoresc poble, apaivagà el seu desconsol. Llur motxilla pesava massa com per a carregar-la més temps al damunt.

En acabar un breu recorregut, tot passejant, atenta a la remor de les onades, s'encaminà de dret al seu habitual racó. Fou asseguda a les roques, on tingué plàcides reflexions vers el Mar, quan el repicó de dues campanes va sacsejar-la...

Qualsevol funció, ho sabem, té un principi i un final com la vida mateixa. La (funció) que ells representaven començava a decaure, perdia forces... Ignoraven potser el guió a seguir?

En qualsevol cas, com que l'escena no avançava per cap costat –tot i que amb certa resignació– ell va agafar llur cartera de treball. La mateixa cartera de la qual havia tret un per un aquells dissenys per a mostrar-los-hi.

Apagada de llums i ...

–Tal vegada aquest cap de setmana... Tal vegada, no?

– *Ens veiem!*

Baixada de teló!

Tot sortint d'escena, ella, que aferrada a *Les Quatre Estacions* com si això li fos la vida, xiuxiuejà per a si mateixa: Sempre ens quedarà Vivaldi!

Ni cinc minuts van passar, quan ambdós (ell i el seu acompanyant), varen aixecar-se i es dirigiren a un carreró d'allò més solitari, alhora que un xic tenebrós. Ella els seguí de puntetes mantenint una còmoda distància. Traginava com un trencaclosques la forma d'aturar-los. Calia improvisar, quelcom, al crit de "ja"!

Tot i que, maldestre pels nervis del moment, agafà una cigarreta de la seva bossa i es preguntà: *"Pot ser que aquesta sigui la millor de les estratègies (per no dir la millor de les armes) per disparar i aturar-los?"*.

Fou en el desgavell d'aquell vertiginós vol quan, tot d'una, "causalment", va interposar-se en el seu rumb en Vaitors. Des del primer instant de conèixer-la manifestà el seu desig de compartir-ho absolutament tot amb ella. Ambdós volarien sota els mateixos estels... En la mateixa direcció.

Per tant, la papallona, esgotada de tants vols perduts, aclucà una estoneta les seves ales per rebre la serenor de qui com ella... Mateix vol... Mateix somni...

Tots nosaltres tenim una edat, alguns, diguem-ne, que quasi dues. Avui estem aquí, demà... qui ho sap? I és –tot arribant a segons quins moments del partit–, quan de debò t'adones que això, i allò, i el de més enllà... ja no ho tornaràs a acceptar! Malauradament tampoc es compleix del tot. Som febles i depenem els uns dels altres; per tant, la mateixa feblesa ens juga sovint males passades.